Gdynia, dnia 11 lutego 2019 r.

Multimedia Polska S.A.

ul. T. Wendy 7/9
81-341 Gdynia

L.dz. PWI/19/01346

Szanowny Pan

Marcin Cichy

Prezes
Urzędu Komunikacji Elektronicznej

ul. Giełdowa 7/9
01-211 Warszawa

STANOWISKO KONSULTACYJNE DOTYCZĄCE PROJEKTU DECYZJI W SPRAWIE DHRT.WIT.6082.3.2018

Działając w imieniu Multimedia Polska S.A. (dalej „***Spółka***" lub „***MMP***"), w związku z opublikowanym projektem decyzji w sprawie określenia warunków dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej w zakresie kabli telekomunikacyjnych, przedstawiam stanowisko konsultacyjne Spółki. W ramach stanowiska Spółka zwraca uwagę na następujące kwestie:

1) niewykonalność Decyzji;
2) brak materiału dowodowego;
3) oparcie się na analizach przeprowadzonych poza postępowaniem administracyjnym;
4) brak powołania biegłego;
5) dyskryminację;
6) brak barier;
7) nieproporcjonalność proponowanej regulacji oraz brak zapotrzebowania na dostęp do kabli telekomunikacyjnych Spółki;
8) sprzeczność z prawem unijnym;
9) dostęp do budynków wielorodzinnych;
10) dostęp jedynie do części kabli w przypadku technologii HFC;
11) uwagi dotyczące załącznika nr 1 do projektu decyzji w zakresie:
    a. braku postanowień dot. zaległości finansowych,
    b. brak opłat jednorazowych,
    c. wysokości opłat za nadzór,
    d. zwolnienia z opłat w przypadku samodzielnego usunięcia awarii,

e. dostępu do niedoprowadzonego kabla telekomunikacyjnego,
f. terminów w procesie udostępnienia,
g. uwzględnienia planów biznesowych.

Ad. 1) Niewykonalność decyzji

(1.) Na wstępie pragniemy wskazać, że w sposób unikalny zostały „ustalone" opłaty z tytułu zapewnienia dostępu. Chodzi tu o niewskazanie opłaty, ale sposobu jej wyznaczenia.

(2.) Co istotne, załączone narzędzie zostało opracowane przez doradcę (wybranego w trybie zamówienia publicznego) (o czym będzie jeszcze mowa) poza postępowaniem administracyjnym.
Na marginesie zwracamy uwagę, że takie niecodziennie działanie zostało wykonane po raz kolejny. Analogiczne podejście Prezes UKE przyjął w przypadku regulacji rynku zakańczania połączeń w stacjonarnej sieci Spółki.

(3.) Niestety **wiele pól w narzędziu jest niemożliwych do wypełnienia**.

Chodzi tu zarówno o fizyczne dane (MMP nie prowadzi raportowania, które założono konstruując narzędzie), jak i o wątpliwości związane z danymi wejściowymi (ich rozumieniem) oraz założeniami (formułami samoliczącymi).

Dla przykładu (uwagi do modelu zostaną jeszcze przedstawione):
1) uzupełnienie danych dotyczących wyłącznie kabli koncentrycznych nie pozwala na wyliczenie opłaty z uwagi na formuły dotyczące kabli w innych technologiach;
2) wskazane opcje narzędzia są zbyt ograniczone (brak uwzględnienia lokali o kształtach innych niż prostokąt, różne liczby kondygnacji w poszczególnych pionach etc.).

(4.) Powoduje to, że **MMP nie jest i nie będzie w stanie wyliczyć opłaty za dostęp**. W tym zakresie decyzja będzie niewykonalna.
Zastrzegamy przy tym, że nie podejmujemy się oszacowania danych (ze względu na ryzyko niewłaściwego wykonywania decyzji, co jest przecież zagrożone karą).

(5.) Pragniemy zwrócić uwagę, że nasza pozycja jest diametralnie gorsza niż w przypadku podmiotów, na których nałożono obowiązki kosztowe. Prezes UKE bowiem w tamtych

przypadkach ustalał instrukcję i opis kosztów. Tu **pojawiają się enigmatyczne, teoretyczne kategorie kosztowe bez jakiegokolwiek wyjaśnienia**.

Wszystkie kategorie powinny być w sposób jasny zdefiniowane (tak aby uniknąć konieczności wydawania postanowień o wyjaśnieniu).

Ad. 2) Brak materiału dowodowego

(6.) Prezes UKE uzasadniając proponowaną regulację opiera się zasadniczo albo na własnych tezach albo na sporządzonych na zlecenie Prezesa UKE, poza postępowaniem administracyjnym, analizach i ekspertyzach.
Chodzi tu przede wszystkim o *„Analizę współpracy przedsiębiorstw telekomunikacyjnych w zakresie wykorzystania kabli telekomunikacyjnych w budynkach uwzględniającej kwestie finansowe, usługowe i techniczne oraz prawne wraz z przygotowaniem rekomendacji"* (dalej ***„Analiza EY"***).

(7.) W kontekście tez w żaden sposób nieuargumentowanych (jak np. kluczowa teza o konieczności zapewnienia jednolitych warunków współpracy) należy przytoczyć obszerny fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2015 r. (sygn. akt III SK 7/14), w którym wskazano, że:

> *„opisany powyżej* ***problem prawny ma swoje źródło w zauważalnej od lat praktyce działania organu regulacji komunikacji elektronicznej****. Polega ona na wydawaniu decyzji w skomplikowanych i istotnych dla uczestników rynku telekomunikacyjnego sprawach w oparciu o – jak oświadczono na rozprawie – „doświadczenie życiowe" Prezesa Urzędu.* ***Kierowanie się doświadczeniem życiowym, a raczej doświadczeniem regulacyjnym, sprawia, że Prezes Urzędu wydaje decyzje zmieniające umowy między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, których rozstrzygnięcie nie zostaje argumentacyjnie w jakikolwiek sposób połączone z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.*** *Podstawy faktyczne interwencji Prezesa Urzędu zostają wyjaśnione poprzez złożenie oświadczenia wiedzy organu, kształtowanego przez wspomniane doświadczenie regulacyjne, że dane zdarzenia lub okoliczności mają (miały) miejsce.* ***Podstawy analityczne nałożonych obowiązków nie zostają wyjaśnione w ogóle, bądź w sposób***

tak wybiórczy, że można jedynie domniemywać czym kierował się organ. *Prezes Urzędu* ***ogranicza się do zakomunikowania stronom postępowania, że nałożył na nie konkretne obowiązki, ponieważ uznał (bazując na doświadczeniu regulacyjnym), że nałożenie właśnie takich obowiązków jest uzasadnione według jego doświadczenia regulacyjnego****. Następnie, na etapie postępowania sądowego, organ regulacji komunikacji elektronicznej wykazuje całkowitą bierność w sferze dowodowej i argumentacyjnej. W przypadku kwestionowania przez przedsiębiorcę w odwołaniu podstaw faktycznych rozstrzygnięcia decyzji, Prezes Urzędu nie wskazuje sądowi dowodów, na których opiera się decyzja."*

(8.) Zdaniem Spółki powyższy cytat oddaje zasadniczy problem w zakresie uzasadnienia proponowanego środka, które sprowadza się do postawienia tez nieznajdujących oparcia w materiale dowodowym.

Ad. 3. Oparcie się na analizach przeprowadzonych poza postępowaniem administracyjnym.

(9.) Odnosząc się z kolei do Analizy EY należy wskazać, że przygotowano w ramach niej narzędzie, za pomocą którego należy wyliczyć wysokość opłat za udostępnienie kabli w poszczególnych budynkach.

(10.) Oczywiście Spółka ma świadomość otwartego katalogu środków dowodowych na gruncie procedury administracyjnych. Niemniej jednak środki nieprzewidziane wprost w kpa nie powinny zastępować dowodów ustawowych.

(11.) De facto bowiem Autorzy Analizy EY występują niejako jako biegli, przy czym stronie nie są gwarantowane uprawnienia procesowe związane z tego rodzaju dowodem.

(12.) Dla przykładu, zgodnie z art. 79 § 2 kpa *„Strona ma prawo brać udział w przeprowadzeniu dowodu, może zadawać pytania świadkom, biegłym i stronom oraz składać wyjaśnienia"*. Takie uprawnienie nie zostało Spółce zagwarantowane. Tymczasem wnioski wynikające Analizy EY oraz samo narzędzie służące obliczaniu opłat budzi zasadnicze wątpliwości.

(13.) Ponadto, jak wskazuje się w doktrynie *„W odniesieniu do pozostałych środków dowodowych, tzw. dowodów nienazwanych, sposób ich przeprowadzenia powinien określić organ administracji publicznej, stosując odpowiednio przepisy o dowodach"* (Wróbel, Andrzej. Art. 75. W: Komentarz aktualizowany Kodeksu postępowania administracyjnego. System Informacji Prawnej LEX, 2018).

Wspomniany „dowód" został przeprowadzony bez zachowania jakichkolwiek reguł procesowych.

(14.) Oznacza to, że działania związane z nałożeniem na Spółkę nieprzewidzianego w PT obowiązku kosztowego zostały przeprowadzone poza postępowaniem administracyjnym. W efekcie nie ma żadnego materiału dowodowego, który miał zostać wykorzystany na potrzeby narzędzia.

(15.) Warto zaznaczyć, że samo narzędzie zostało przedstawione Prezesowi UKE w grudniu 2018 r. podczas gdy wszczęcie postępowania nastąpiło w dniu 21 czerwca 2018 r., a publikacja projektu decyzji – w dniu 10 stycznia 2019 r. Powyższe oznacza, że nie zostało ono w jakikolwiek sposób przeanalizowane przez Prezesa UKE. Również w samej analizie brak jest co do zasady uzasadnienia przyjętych w narzędziu reguł obliczeniowych oraz pól, które powinny być uzupełnione przez Spółkę.

(16.) Zgodnie z art. 77 §1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jak wskazuje się w orzecznictwie *„kierowanie się zasadą wyrażoną w art. 77 § 1 k.p.a. przy wydaniu rozstrzygnięcia nie zawsze musi oznaczać zadośćuczynienie żądaniu strony postępowania, chociaż musi wykazywać, że wydane orzeczenie wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu"* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II OSK 2038/17).

(17.) W innym wyroku (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 824/16) wskazano, że *„Jedną z kardynalnych zasad postępowania administracyjnego jest określona w art. 7 k.p.a. zasada dochodzenia prawdy obiektywnej, nakładająca na organ prowadzący postępowanie obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Zasada dochodzenia prawdy obiektywnej realizuje szereg przepisów szczegółowych, a zwłaszcza przepisy o postępowaniu dowodowym. Nakładają one na organ obowiązek wyczerpującego zebrania, rozpatrzenia i oceny całego materiału dowodowego. Jedynie na podstawie całokształtu materiału*

dowodowego (poddanego wszechstronnej analizie) organ może ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i 80 k.p.a.). Jedynie wtedy, gdy stan faktyczny sprawy jest niewadliwie ustalony możliwym jest dokonanie właściwej wykładni prawa materialnego i jego należytego zastosowania".

(18.) Wobec braku jakiegokolwiek materiału dowodowego zgromadzonego zgodnie z kpa nie można dokonać oceny prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego.

(19.) Również w doktrynie wskazuje się, że *„Rozpatrując materiał dowodowy, organ administracji publicznej nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu ani też uwzględnić dowodu, którego nie ma w aktach sprawy (zob. np. wyrok SN z 23.11.1994 r., III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995/7, poz. 83, w którym stwierdzono, że: „Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.)")"* (A.Wróbel, M.Jaśkowska, M.Wilbrandt-Gotowicz, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. VII).

Ad. Brak powołania biegłego

(20.) Zgodnie z art. 84 § 1 kpa *„Gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ administracji publicznej może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii".*

(21.) Choć literalna treść przepisu wskazuje na fakultatywność w korzystaniu z tego środka dowodowego, to zgodnie z dorobkiem doktryny i orzecznictwa nie mamy tu do czynienia z pełną dowolnością.

(22.) Wskazuje się bowiem, że organ może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii, gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne. Chodzi tu zatem o przypadki, w których dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest szczególna wiedza. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 1975 r. (sygn. akt I CR 331/75) wskazano, że **wiadomości specjalne to wiadomości wykraczające poza zakres tych, jakimi dysponuje ogół**

osób inteligentnych i wykształconych. Wskazuje się również, że **rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych wówczas, gdy przy jej rozpoznaniu wyłoni się zagadnienie mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, którego wyjaśnienie przekracza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego osób mających wykształcenie ogólne i nie jest możliwe bez posiadania wiadomości specjalnych w określonej dziedzinie nauki, sztuki, rzemiosła, techniki, stosunków gospodarczych itp., z którą wiąże się rozpatrywane zagadnienie** (A.Wróbel, M.Jaśkowska, M.Wilbrandt-Gotowicz, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. VII).

(23.) Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2017 r. (sygn. akt II GSK 764/16) stwierdził, że *„Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, w postępowaniu administracyjnym, winno mieć miejsce wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest szczególna wiedza. Podkreślić jednak należy, że organ administracji publicznej nie jest związany wnioskiem strony o powołanie biegłego dla ustalenia okoliczności, które w sposób niebudzący wątpliwości mogą być ustalone przez organ na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy*". W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z okolicznościami, które wyłączałyby konieczność powołania biegłego.

(24.) Co istotne, dopuszczenie dowodu z opinii biegłych powinno w zasadzie nastąpić na tym etapie postępowania dowodowego, gdy został już zgromadzony materiał faktyczny umożliwiający biegłemu wydanie opinii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 1979 r., sygn. akt IV CR 281/79).

(25.) Tymczasem zlecenie w zakresie wspomnianej analizy nastąpiło 17 lipca 2018 r. Daty przekazania narzędzia oraz wszczęcia postępowania konsultacyjnego jednoznacznie wskazują, że Prezes UKE nie dokonał żadnej analizy merytorycznej dostarczonego narzędzia.

Warto wskazać dla przykładu, że wszczęte postępowanie w sprawie ustalenia prawidłowej wysokości opłat za usługi wchodzące w zakres rynku rozpoczynania połączeń w sieci Orange Polska S.A. toczy się od stycznia 2012 r.

(26.) W świetle przytoczonych na wstępie argumentów dotyczących wymogów proceduralnych wynikających z kpa nie budzi wątpliwości, że przeprowadzenie postępowania dowodowego jest niezbędne na tym etapie postępowania.

(27.) Mamy świadomość charakteru postępowania odwoławczego i możliwości dowodowych w postępowaniu przed sądem powszechnym, niemniej jednak, uwzględniając również krytyczny głos Sądu Najwyższego, uważamy, że Prezes UKE powinien przeprowadzić stosowne postępowanie dowodowe i zgromadzić taki materiał dowodowy, który będzie uzasadniał tak radykalny środek regulacyjny.

Inne rozwiązanie naraża rynek telekomunikacyjny na stan dużej niepewności związany z możliwością uchylenia wadliwej decyzji, w szczególności w kontekście stanowiska Sądu Najwyższego co do skutku takiego uchylenia (ex tunc).

Ad. 5) dyskryminacja

(28.) Prezes UKE odniósł się do kwestii niedyskryminacji wskazując, że *„W odniesieniu do kryterium niedyskryminacji w doktrynie wskazuje się, że „wymóg zapewnienia niedyskryminujących warunków dostępu oznacza w odniesieniu do przedsiębiorcy nakaz jednakowego traktowania przedsiębiorców znajdujących się w podobnych sytuacjach, przy ubieganiu się o dostęp do sieci objętej decyzją. W szczególności wymóg ten oznacza obowiązek oferowania warunków nie gorszych od stosowanych w ramach własnego przedsiębiorstwa lub w stosunkach z podmiotami zależnymi (art. 36 [Pt]). (...) wymóg niedyskryminacji należy adresować raczej do Prezesa UKE, który nie powinien ustalać warunków dostępu w sposób zasadniczo odmienny od tych jakie są ustalone w innych podobnych przypadkach" (St. Piątek, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2013, s. 249-250). Dlatego też, Prezes UKE wydając decyzję, wziął pod uwagę, że Operator obowiązany będzie do jednakowego traktowania przedsiębiorców w ubieganiu się o dostęp, o którym mowa w art. 139 ust. 1 Pt. Mając zaś na uwadze potrzebę zapewnienia proporcjonalnych warunków dostępu, Prezes UKE ustalił Warunki Dostępu przyjmując środki wystarczające, a jednocześnie minimalne do zapewnienia celu, jakiemu służy ten dostęp. Określając Warunki Dostępu Prezes UKE zapewnił Operatorowi ochronę jego praw oraz miał na uwadze to, aby ustalone zasady nie odbiły się negatywnie na przyszłych abonentach"*.

(29.) W ocenie Spółki obowiązek niedyskryminacji, o którym mowa w art. 139 ust. 4 PT jest adresowany do Prezesa UKE, który ustalając warunki dostępu ma brać pod uwagę m.in. niedyskryminacyjne kryteria.

Prezes UKE powinien zatem traktować analogicznie podmioty znajdujące się w podobnej sytuacji.

(30.) Tymczasem grono podmiotów mających podlegać regulacji jest wąskie i Prezes UKE w żaden sposób nie uzasadnił, z czego wynika objęcie regulacją akurat tych podmiotów.

(31.) Jak wynika z ostatniego dostępnego raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego, podmioty działające na rynku telewizji kablowej niewymienione w tym raporcie (i niebędące adresatami analogicznych decyzji) posiadają łączny udział przekraczający 16%, czyli mniejszy niż posiada Spółka. Jednocześnie mniejsze podmioty często działają na lokalnych rynkach, gdzie skala konkurencji jest odpowiednio mniejsza. Niejednokrotnie mniejsze podmioty posiadają bardzo silną pozycję na wybranych obszarach geograficznych. Dotyczy to w szczególności spółdzielni mieszkaniowych prowadzących jednocześnie działalność telekomunikacyjną (np. Spółdzielnia Mieszkaniowa Winogrady w Poznaniu).

(32.) Szczególnie dziwi natomiast nieobjęcie analogiczną regulacją Orange Polska S.A., czyli podmiotu posiadającego największe zasoby infrastruktury kablowej. Być może wynika to z obowiązków związanych z rynkiem LLU, jednakże w ocenie Spółki powyższa okoliczność nie powinna mieć przesądzającego charakteru. Po pierwsze bowiem obowiązki związane z regulacją SMP nie są tożsame z rozwiązaniami na podstawie art. 139 PT. Po drugie i bez uszczerbku dla pierwszego argumentu, kwestia ta traci na aktualności w kontekście planowanej częściowej deregulacji ww. rynku właściwego. Po trzecie wreszcie, usługa LLU jest usługą z której korzysta zasadniczo jeden podmiot. W przypadku potrzeby uzyskania dostępu do kabli telekomunikacyjnych w ramach pojedynczych budynków usługa ta w żaden sposób nie zaspokaja popytu, z uwagi na wysokie koszty niezbędne do poniesienia przez podmiot ubiegający się o dostęp.

(33.) W świetle powyższego brak regulacji Orange Polska S.A. doprowadzi do sytuacji, w której podmiot posiadający największe zasoby infrastrukturalne pozostanie poza obszarem regulacji.

Ad. 6) Brak barier

(34.) Spółka zwraca również uwagę, że operuje co do zasady na obszarach miejskich, gdzie odsetek korzystania z usług dostępu do Internetu jest bardzo wysoki.

(35.) W tym kontekście Spółka pragnie odwołać się do prowadzonych równolegle konsultacji decyzji deregulacyjnej na hurtowym rynku usługi centralnego dostępu w stałej lokalizacji dla produktów rynku masowego (https://bip.uke.gov.pl/konsultacje-i-wyniki-konsultacji/konsultacje-projektow-rozstrzygniec-dla-rynkow-3a-oraz-3b2014,658.html). Oczywiście kwestionujemy wynik analizy (jak również przyjęte obszary geograficzne), niemniej jednak nawet opierając się na danych UKE należy dojść do wniosku, że w istocie tam gdzie prowadzimy działalność telekomunikacyjną nie barier wejścia na rynek (są to obszary, w których występuje skuteczna konkurencja).

(36.) Powyższe dotyczy następujących gmin:

LP	WOJEWÓDZTWO	POWIAT	GMINA
1	DOLNOŚLĄSKIE	BOLESŁAWIECKI	BOLESŁAWIEC
2	DOLNOŚLĄSKIE	DZIERŻONIOWSKI	PIESZYCE
3	DOLNOŚLĄSKIE	GŁOGOWSKI	GŁOGÓW
4	DOLNOŚLĄSKIE	KAMIENNOGÓRSKI	KAMIENNA GÓRA
5	DOLNOŚLĄSKIE	LUBIŃSKI	LUBIN
6	DOLNOŚLĄSKIE	OLEŚNICKI	OLEŚNICA
7	DOLNOŚLĄSKIE	POLKOWICKI	POLKOWICE
8	DOLNOŚLĄSKIE	ŚWIDNICKI	ŚWIDNICA
9	DOLNOŚLĄSKIE	ZGORZELECKI	ZGORZELEC
10	DOLNOŚLĄSKIE	JELENIA GÓRA	JELENIA GÓRA
11	DOLNOŚLĄSKIE	WROCŁAW	WROCŁAW
12	KUJAWSKO-POMORSKIE	CHEŁMIŃSKI	CHEŁMNO
13	KUJAWSKO-POMORSKIE	INOWROCŁAWSKI	INOWROCŁAW
14	KUJAWSKO-POMORSKIE	INOWROCŁAWSKI	JANIKOWO
15	KUJAWSKO-POMORSKIE	WĄBRZESKI	WĄBRZEŹNO
16	KUJAWSKO-POMORSKIE	ŻNIŃSKI	BARCIN
17	KUJAWSKO-POMORSKIE	BYDGOSZCZ	BYDGOSZCZ
18	KUJAWSKO-POMORSKIE	GRUDZIĄDZ	GRUDZIĄDZ
19	KUJAWSKO-POMORSKIE	TORUŃ	TORUŃ
20	KUJAWSKO-POMORSKIE	WŁOCŁAWEK	WŁOCŁAWEK
21	LUBELSKIE	KRAŚNICKI	KRAŚNIK
22	LUBELSKIE	ŁĘCZYŃSKI	ŁĘCZNA
23	LUBELSKIE	ŚWIDNICKI	ŚWIDNIK
24	LUBELSKIE	CHEŁM	CHEŁM
25	LUBELSKIE	LUBLIN	LUBLIN
26	LUBELSKIE	ZAMOŚĆ	ZAMOŚĆ
27	LUBUSKIE	SŁUBICKI	SŁUBICE
28	LUBUSKIE	ŻARSKI	ŻARY
29	LUBUSKIE	GORZÓW WIELKOPOLSKI	GORZÓW WIELKOPOLSKI
30	ŁÓDZKIE	BEŁCHATOWSKI	BEŁCHATÓW
31	ŁÓDZKIE	KUTNOWSKI	KUTNO
32	ŁÓDZKIE	KUTNOWSKI	ŻYCHLIN
33	ŁÓDZKIE	ŁĘCZYCKI	ŁĘCZYCA
34	ŁÓDZKIE	ŁOWICKI	ŁOWICZ
35	ŁÓDZKIE	RAWSKI	RAWA MAZOWIECKA
36	ŁÓDZKIE	WIERUSZOWSKI	WIERUSZÓW

37	ŁÓDZKIE	BRZEZIŃSKI	BRZEZINY
38	ŁÓDZKIE	ŁÓDŹ	ŁÓDŹ
39	ŁÓDZKIE	PIOTRKÓW TRYBUNALSKI	PIOTRKÓW TRYBUNALSKI
40	ŁÓDZKIE	SKIERNIEWICE	SKIERNIEWICE
41	MAŁOPOLSKIE	GORLICKI	GORLICE
42	MAŁOPOLSKIE	KRAKOWSKI	SKAWINA
43	MAŁOPOLSKIE	OLKUSKI	OLKUSZ
44	MAŁOPOLSKIE	OŚWIĘCIMSKI	OŚWIĘCIM
45	MAŁOPOLSKIE	WADOWICKI	ANDRYCHÓW
46	MAŁOPOLSKIE	WADOWICKI	WADOWICE
47	MAŁOPOLSKIE	KRAKÓW	KRAKÓW
48	MAŁOPOLSKIE	TARNÓW	TARNÓW
49	MAZOWIECKIE	GOSTYNIŃSKI	GOSTYNIN
50	MAZOWIECKIE	KOZIENICKI	KOZIENICE
51	MAZOWIECKIE	ŻYRARDOWSKI	ŻYRARDÓW
52	MAZOWIECKIE	OSTROŁĘKA	OSTROŁĘKA
53	MAZOWIECKIE	PŁOCK	PŁOCK
54	MAZOWIECKIE	RADOM	RADOM
55	MAZOWIECKIE	SIEDLCE	SIEDLCE
56	MAZOWIECKIE	WARSZAWA	WARSZAWA
57	OPOLSKIE	BRZESKI	LEWIN BRZESKI
58	OPOLSKIE	KLUCZBORSKI	KLUCZBORK
59	OPOLSKIE	KRAPKOWICKI	KRAPKOWICE
60	OPOLSKIE	NYSKI	GŁUCHOŁAZY
61	OPOLSKIE	NYSKI	NYSA
62	OPOLSKIE	OPOLSKI	OZIMEK
63	OPOLSKIE	PRUDNICKI	PRUDNIK
64	OPOLSKIE	STRZELECKI	STRZELCE OPOLSKIE
65	PODKARPACKIE	LEŻAJSKI	NOWA SARZYNA
66	PODKARPACKIE	MIELECKI	MIELEC
67	PODKARPACKIE	SANOCKI	SANOK
68	PODKARPACKIE	STALOWOWOLSKI	STALOWA WOLA
69	PODKARPACKIE	PRZEMYŚL	PRZEMYŚL
70	PODKARPACKIE	TARNOBRZEG	TARNOBRZEG
71	PODLASKIE	BIELSKI	BIELSK PODLASKI
72	PODLASKIE	GRAJEWSKI	GRAJEWO
73	PODLASKIE	ZAMBROWSKI	ZAMBRÓW
74	PODLASKIE	BIAŁYSTOK	BIAŁYSTOK
75	PODLASKIE	ŁOMŻA	ŁOMŻA
76	PODLASKIE	SUWAŁKI	SUWAŁKI
77	POMORSKIE	KARTUSKI	KARTUZY
78	POMORSKIE	KWIDZYŃSKI	KWIDZYN
79	POMORSKIE	PUCKI	HEL
80	POMORSKIE	PUCKI	PUCK
81	POMORSKIE	SŁUPSKI	USTKA
82	POMORSKIE	TCZEWSKI	TCZEW
83	POMORSKIE	WEJHEROWSKI	RUMIA
84	POMORSKIE	WEJHEROWSKI	WEJHEROWO
85	POMORSKIE	GDAŃSK	GDAŃSK
86	POMORSKIE	GDYNIA	GDYNIA
87	POMORSKIE	SŁUPSK	SŁUPSK
88	POMORSKIE	SOPOT	SOPOT
89	ŚLĄSKIE	CIESZYŃSKI	SKOCZÓW
90	ŚLĄSKIE	CZĘSTOCHOWSKI	BLACHOWNIA
91	ŚLĄSKIE	GLIWICKI	KNURÓW

92	ŚLĄSKIE	KŁOBUCKI	KŁOBUCK
93	ŚLĄSKIE	KŁOBUCKI	KRZEPICE
94	ŚLĄSKIE	RACIBORSKI	RACIBÓRZ
95	ŚLĄSKIE	RYBNICKI	CZERWIONKA-LESZCZYNY
96	ŚLĄSKIE	TARNOGÓRSKI	RADZIONKÓW
97	ŚLĄSKIE	TARNOGÓRSKI	TARNOWSKIE GÓRY
98	ŚLĄSKIE	WODZISŁAWSKI	RADLIN
99	ŚLĄSKIE	ZAWIERCIAŃSKI	ZAWIERCIE
100	ŚLĄSKIE	BYTOM	BYTOM
101	ŚLĄSKIE	CHORZÓW	CHORZÓW
102	ŚLĄSKIE	CZĘSTOCHOWA	CZĘSTOCHOWA
103	ŚLĄSKIE	GLIWICE	GLIWICE
104	ŚLĄSKIE	JASTRZĘBIE-ZDRÓJ	JASTRZĘBIE-ZDRÓJ
105	ŚLĄSKIE	KATOWICE	KATOWICE
106	ŚLĄSKIE	SIEMIANOWICE ŚLĄSKIE	SIEMIANOWICE ŚLĄSKIE
107	ŚLĄSKIE	SOSNOWIEC	SOSNOWIEC
108	ŚLĄSKIE	ŚWIĘTOCHŁOWICE	ŚWIĘTOCHŁOWICE
109	ŚLĄSKIE	TYCHY	TYCHY
110	ŚLĄSKIE	ZABRZE	ZABRZE
111	ŚLĄSKIE	ŻORY	ŻORY
112	ŚWIĘTOKRZYSKIE	JĘDRZEJOWSKI	JĘDRZEJÓW
113	ŚWIĘTOKRZYSKIE	KONECKI	KOŃSKIE
114	ŚWIĘTOKRZYSKIE	OSTROWIECKI	OSTROWIEC ŚWIĘTOKRZYSKI
115	ŚWIĘTOKRZYSKIE	SKARŻYSKI	SKARŻYSKO-KAMIENNA
116	ŚWIĘTOKRZYSKIE	KIELCE	KIELCE
117	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	EŁCKI	EŁK
118	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	IŁAWSKI	IŁAWA
119	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	LIDZBARSKI	LIDZBARK WARMIŃSKI
120	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	OSTRÓDZKI	OSTRÓDA
121	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	OSTRÓDZKI	MORĄG
122	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	ELBLĄG	ELBLĄG
123	WARMIŃSKO-MAZURSKIE	OLSZTYN	OLSZTYN
124	WIELKOPOLSKIE	GNIEŹNIEŃSKI	GNIEZNO
125	WIELKOPOLSKIE	KĘPIŃSKI	KĘPNO
126	WIELKOPOLSKIE	KOLSKI	KOŁO
127	WIELKOPOLSKIE	OSTROWSKI	NOWE SKALMIERZYCE
128	WIELKOPOLSKIE	OSTRZESZOWSKI	GRABÓW NAD PROSNĄ
129	WIELKOPOLSKIE	OSTRZESZOWSKI	MIKSTAT
130	WIELKOPOLSKIE	PILSKI	PIŁA
131	WIELKOPOLSKIE	PLESZEWSKI	PLESZEW
132	WIELKOPOLSKIE	TURECKI	TUREK
133	WIELKOPOLSKIE	TURECKI	DOBRA
134	WIELKOPOLSKIE	WĄGROWIECKI	GOŁAŃCZ
135	WIELKOPOLSKIE	WRZESIŃSKI	WRZEŚNIA
136	WIELKOPOLSKIE	KALISZ	KALISZ
137	WIELKOPOLSKIE	KONIN	KONIN
138	WIELKOPOLSKIE	LESZNO	LESZNO
139	WIELKOPOLSKIE	POZNAŃ	POZNAŃ
140	ZACHODNIOPOMORSKIE	BIAŁOGARDZKI	BIAŁOGARD
141	ZACHODNIOPOMORSKIE	CHOSZCZEŃSKI	CHOSZCZNO
142	ZACHODNIOPOMORSKIE	GOLENIOWSKI	GOLENIÓW
143	ZACHODNIOPOMORSKIE	GRYFIŃSKI	GRYFINO
144	ZACHODNIOPOMORSKIE	MYŚLIBORSKI	BARLINEK
145	ZACHODNIOPOMORSKIE	POLICKI	POLICE

146	ZACHODNIOPOMORSKIE	STARGARDZKI	STARGARD
147	ZACHODNIOPOMORSKIE	ŚWIDWIŃSKI	ŚWIDWIN
148	ZACHODNIOPOMORSKIE	WAŁECKI	WAŁCZ
149	ZACHODNIOPOMORSKIE	KOSZALIN	KOSZALIN
150	ZACHODNIOPOMORSKIE	SZCZECIN	SZCZECIN
151	ZACHODNIOPOMORSKIE	ŚWINOUJŚCIE	ŚWINOUJŚCIE

(37.) Jak wynika z projektu wspomnianej decyzji na wybranych obszarach gminnych:

- *„działa przynajmniej trzech operatorów świadczących detaliczną usługę szerokopasmowego dostępu do Internetu";*
- *„zachodzi sytuacja, w której przynajmniej 65% lokali na danym obszarze gminnym posiada dostęp do infrastruktury przynajmniej trzech operatorów";*
- *„nie więcej niż 10% lokali na danym obszarze gminnym nie posiada dostępu do Internetu".*

(38.) Poniżej przedstawiamy dane Regulatora:

				Liczba dostawców usług	Dostęp do 3 sieci	Odsetek lokali bez dostępu do usług
1	DOLNOŚLĄSKIE	BOLESŁAWIECKI	BOLESŁAWIEC	8	70%	4%
2	DOLNOŚLĄSKIE	DZIERŻONIOWSKI	PIESZYCE	5	75%	2%
3	DOLNOŚLĄSKIE	GŁOGOWSKI	GŁOGÓW	13	81%	1%
4	DOLNOŚLĄSKIE	KAMIENNOGÓRSKI	KAMIENNA GÓRA	8	81%	0%
5	DOLNOŚLĄSKIE	LUBIŃSKI	LUBIN	18	85%	1%
6	DOLNOŚLĄSKIE	OLEŚNICKI	OLEŚNICA	9	72%	3%
7	DOLNOŚLĄSKIE	POLKOWICKI	POLKOWICE	11	79%	3%
8	DOLNOŚLĄSKIE	ŚWIDNICKI	ŚWIDNICA	14	73%	0%
9	DOLNOŚLĄSKIE	ZGORZELECKI	ZGORZELEC	10	71%	2%
10	DOLNOŚLĄSKIE	JELENIA GÓRA	JELENIA GÓRA	17	69%	1%
11	DOLNOŚLĄSKIE	WROCŁAW	WROCŁAW	75	68%	1%
12	KUJAWSKO - POMORSKIE	CHEŁMIŃSKI	CHEŁMNO	8	66%	2%
13	KUJAWSKO - POMORSKIE	INOWROCŁAWSKI	INOWROCŁAW	12	69%	1%
14	KUJAWSKO - POMORSKIE	INOWROCŁAWSKI	JANIKOWO	6	79%	1%
15	KUJAWSKO - POMORSKIE	WĄBRZESKI	WĄBRZEŹNO	8	77%	2%
16	KUJAWSKO - POMORSKIE	ŻNIŃSKI	BARCIN	8	66%	3%
17	KUJAWSKO - POMORSKIE	BYDGOSZCZ	BYDGOSZCZ	36	72%	1%
18	KUJAWSKO - POMORSKIE	GRUDZIĄDZ	GRUDZIĄDZ	15	68%	1%
19	KUJAWSKO -	TORUŃ	TORUŃ	22	74%	0%

	POMORSKIE					
20	KUJAWSKO - POMORSKIE	WŁOCŁAWEK	WŁOCŁAWEK	12	74%	2%
21	LUBELSKIE	KRAŚNICKI	KRAŚNIK	11	67%	1%
22	LUBELSKIE	ŁĘCZYŃSKI	ŁĘCZNA	10	77%	3%
23	LUBELSKIE	ŚWIDNICKI	ŚWIDNIK	17	81%	3%
24	LUBELSKIE	CHEŁM	CHEŁM	13	73%	1%
25	LUBELSKIE	LUBLIN	LUBLIN	48	71%	1%
26	LUBELSKIE	ZAMOŚĆ	ZAMOŚĆ	18	67%	2%
27	LUBUSKIE	SŁUBICKI	SŁUBICE	10	75%	1%
28	LUBUSKIE	ŻARSKI	ŻARY	11	73%	3%
29	LUBUSKIE	GORZÓW WIELKOPOLSKI	GORZÓW WIELKOPOLSKI	18	72%	1%
30	ŁÓDZKIE	BEŁCHATOWSKI	BEŁCHATÓW	15	72%	3%
31	ŁÓDZKIE	KUTNOWSKI	KUTNO	9	67%	5%
32	ŁÓDZKIE	KUTNOWSKI	ŻYCHLIN	9	84%	2%
33	ŁÓDZKIE	ŁĘCZYCKI	ŁĘCZYCA	10	81%	1%
34	ŁÓDZKIE	ŁOWICKI	ŁOWICZ	13	69%	1%
35	ŁÓDZKIE	RAWSKI	RAWA MAZOWIECKA	9	68%	2%
36	ŁÓDZKIE	WIERUSZOWSKI	WIERUSZÓW	9	73%	1%
37	ŁÓDZKIE	BRZEZIŃSKI	BRZEZINY	4	79%	1%
38	ŁÓDZKIE	ŁÓDŹ	ŁÓDŹ	70	82%	1%
39	ŁÓDZKIE	PIOTRKÓW TRYBUNALSKI	PIOTRKÓW TRYBUNALSKI	17	67%	3%
40	ŁÓDZKIE	SKIERNIEWICE	SKIERNIEWICE	13	71%	1%
41	MAŁOPOLSKIE	GORLICKI	GORLICE	10	68%	2%
42	MAŁOPOLSKIE	KRAKOWSKI	SKAWINA	13	80%	1%
43	MAŁOPOLSKIE	OLKUSKI	OLKUSZ	14	82%	1%
44	MAŁOPOLSKIE	OŚWIĘCIMSKI	OŚWIĘCIM	19	77%	3%
45	MAŁOPOLSKIE	WADOWICKI	ANDRYCHÓW	13	71%	2%
46	MAŁOPOLSKIE	WADOWICKI	WADOWICE	10	75%	0%
47	MAŁOPOLSKIE	KRAKÓW	KRAKÓW	114	69%	2%
48	MAŁOPOLSKIE	TARNÓW	TARNÓW	23	73%	1%
49	MAZOWIECKIE	GOSTYNIŃSKI	GOSTYNIN	5	67%	3%
50	MAZOWIECKIE	KOZIENICKI	KOZIENICE	7	81%	1%
51	MAZOWIECKIE	ŻYRARDOWSKI	ŻYRARDÓW	10	70%	2%
52	MAZOWIECKIE	OSTROŁĘKA	OSTROŁĘKA	12	66%	3%
53	MAZOWIECKIE	PŁOCK	PŁOCK	16	79%	2%
54	MAZOWIECKIE	RADOM	RADOM	26	70%	3%
55	MAZOWIECKIE	SIEDLCE	SIEDLCE	18	66%	1%
56	MAZOWIECKIE	WARSZAWA	WARSZAWA	138	78%	4%
57	OPOLSKIE	BRZESKI	LEWIN BRZESKI	7	75%	0%
58	OPOLSKIE	KLUCZBORSKI	KLUCZBORK	9	76%	1%
59	OPOLSKIE	KRAPKOWICKI	KRAPKOWICE	9	70%	1%
60	OPOLSKIE	NYSKI	GŁUCHOŁAZY	8	67%	1%
61	OPOLSKIE	NYSKI	NYSA	8	65%	1%
62	OPOLSKIE	OPOLSKI	OZIMEK	5	89%	1%
63	OPOLSKIE	PRUDNICKI	PRUDNIK	9	73%	1%
64	OPOLSKIE	STRZELECKI	STRZELCE OPOLSKIE	7	78%	1%
65	PODKARPACKIE	LEŻAJSKI	NOWA SARZYNA	9	85%	1%
66	PODKARPACKIE	MIELECKI	MIELEC	12	72%	3%
67	PODKARPACKIE	SANOCKI	SANOK	13	66%	2%

68	PODKARPACKIE	STALOWOWOLSKI	STALOWA WOLA	19	87%	1%
69	PODKARPACKIE	PRZEMYŚL	PRZEMYŚL	20	70%	3%
70	PODKARPACKIE	TARNOBRZEG	TARNOBRZEG	16	74%	4%
71	PODLASKIE	BIELSKI	BIELSK PODLASKI	10	84%	0%
72	PODLASKIE	GRAJEWSKI	GRAJEWO	9	70%	1%
73	PODLASKIE	ZAMBROWSKI	ZAMBRÓW	8	78%	1%
74	PODLASKIE	BIAŁYSTOK	BIAŁYSTOK	34	80%	1%
75	PODLASKIE	ŁOMŻA	ŁOMŻA	19	73%	1%
76	PODLASKIE	SUWAŁKI	SUWAŁKI	11	70%	2%
77	POMORSKIE	KARTUSKI	KARTUZY	5	75%	1%
78	POMORSKIE	KWIDZYŃSKI	KWIDZYN	9	76%	1%
79	POMORSKIE	PUCKI	HEL	8	70%	1%
80	POMORSKIE	PUCKI	PUCK	9	67%	1%
81	POMORSKIE	SŁUPSKI	USTKA	6	75%	1%
82	POMORSKIE	TCZEWSKI	TCZEW	12	72%	1%
83	POMORSKIE	WEJHEROWSKI	RUMIA	17	68%	2%
84	POMORSKIE	WEJHEROWSKI	WEJHEROWO	10	74%	0%
85	POMORSKIE	GDAŃSK	GDAŃSK	48	77%	1%
86	POMORSKIE	GDYNIA	GDYNIA	30	77%	1%
87	POMORSKIE	SŁUPSK	SŁUPSK	19	79%	1%
88	POMORSKIE	SOPOT	SOPOT	17	87%	0%
89	ŚLĄSKIE	CIESZYŃSKI	SKOCZÓW	8	75%	2%
90	ŚLĄSKIE	CZĘSTOCHOWSKI	BLACHOWNIA	7	73%	0%
91	ŚLĄSKIE	GLIWICKI	KNURÓW	15	82%	1%
92	ŚLĄSKIE	KŁOBUCKI	KŁOBUCK	8	75%	3%
93	ŚLĄSKIE	KŁOBUCKI	KRZEPICE	6	75%	2%
94	ŚLĄSKIE	RACIBORSKI	RACIBÓRZ	15	70%	1%
95	ŚLĄSKIE	RYBNICKI	CZERWIONKA - LESZCZYNY	14	70%	1%
96	ŚLĄSKIE	TARNOGÓRSKI	RADZIONKÓW	15	85%	0%
97	ŚLĄSKIE	TARNOGÓRSKI	TARNOWSKIE GÓRY	18	67%	1%
98	ŚLĄSKIE	WODZISŁAWSKI	RADLIN	12	68%	2%
99	ŚLĄSKIE	ZAWIERCIAŃSKI	ZAWIERCIE	18	66%	2%
100	ŚLĄSKIE	BYTOM	BYTOM	37	76%	1%
101	ŚLĄSKIE	CHORZÓW	CHORZÓW	28	81%	1%
102	ŚLĄSKIE	CZĘSTOCHOWA	CZĘSTOCHOWA	37	67%	1%
103	ŚLĄSKIE	GLIWICE	GLIWICE	57	70%	2%
104	ŚLĄSKIE	JASTRZĘBIE - ZDRÓJ	JASTRZĘBIE - ZDRÓJ	19	74%	3%
105	ŚLĄSKIE	KATOWICE	KATOWICE	76	72%	1%
106	ŚLĄSKIE	SIEMIANOWICE ŚLĄSKIE	SIEMIANOWICE ŚLĄSKIE	15	82%	1%
107	ŚLĄSKIE	SOSNOWIEC	SOSNOWIEC	45	71%	1%
108	ŚLĄSKIE	ŚWIĘTOCHŁOWICE	ŚWIĘTOCHŁOWICE	13	80%	1%
109	ŚLĄSKIE	TYCHY	TYCHY	26	74%	2%
110	ŚLĄSKIE	ZABRZE	ZABRZE	36	72%	1%
111	ŚLĄSKIE	ŻORY	ŻORY	19	69%	4%
112	ŚWIĘTOKRZYSKIE	JĘDRZEJOWSKI	JĘDRZEJÓW	13	74%	2%
113	ŚWIĘTOKRZYSKIE	KONECKI	KOŃSKIE	11	65%	3%
114	ŚWIĘTOKRZYSKIE	OSTROWIECKI	OSTROWIEC ŚWIĘTOKRZYSK	16	65%	5%

			I			
115	ŚWIĘTOKRZYSKIE	SKARŻYSKI	SKARŻYSKO - KAMIENNA	14	78%	0%
116	ŚWIĘTOKRZYSKIE	KIELCE	KIELCE	38	73%	3%
117	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	EŁCKI	EŁK	11	67%	1%
118	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	IŁAWSKI	IŁAWA	7	65%	2%
119	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	LIDZBARSKI	LIDZBARK WARMIŃSKI	9	71%	1%
120	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	OSTRÓDZKI	OSTRÓDA	10	76%	1%
121	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	OSTRÓDZKI	MORĄG	6	72%	1%
122	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	ELBLĄG	ELBLĄG	16	76%	1%
123	WARMIŃSKO - MAZURSKIE	OLSZTYN	OLSZTYN	23	75%	1%
124	WIELKOPOLSKIE	GNIEŹNIEŃSKI	GNIEZNO	12	69%	2%
125	WIELKOPOLSKIE	KĘPIŃSKI	KĘPNO	8	77%	3%
126	WIELKOPOLSKIE	KOLSKI	KOŁO	10	73%	3%
127	WIELKOPOLSKIE	OSTROWSKI	NOWE SKALMIERZYCE	5	70%	4%
128	WIELKOPOLSKIE	OSTRZESZOWSKI	GRABÓW NAD PROSNĄ	7	73%	3%
129	WIELKOPOLSKIE	OSTRZESZOWSKI	MIKSTAT	5	80%	1%
130	WIELKOPOLSKIE	PILSKI	PIŁA	14	79%	1%
131	WIELKOPOLSKIE	PLESZEWSKI	PLESZEW	8	73%	2%
132	WIELKOPOLSKIE	TURECKI	TUREK	10	73%	3%
133	WIELKOPOLSKIE	TURECKI	DOBRA	6	85%	2%
134	WIELKOPOLSKIE	WĄGROWIECKI	GOŁAŃCZ	7	75%	6%
135	WIELKOPOLSKIE	WRZESIŃSKI	WRZEŚNIA	14	65%	2%
136	WIELKOPOLSKIE	KALISZ	KALISZ	18	71%	2%
137	WIELKOPOLSKIE	KONIN	KONIN	16	71%	3%
138	WIELKOPOLSKIE	LESZNO	LESZNO	15	73%	3%
139	WIELKOPOLSKIE	POZNAŃ	POZNAŃ	56	68%	1%
140	ZACHODNIOPOMORSKIE	BIAŁOGARDZKI	BIAŁOGARD	7	66%	1%
141	ZACHODNIOPOMORSKIE	CHOSZCZEŃSKI	CHOSZCZNO	7	80%	1%
142	ZACHODNIOPOMORSKIE	GOLENIOWSKI	GOLENIÓW	8	69%	2%
143	ZACHODNIOPOMORSKIE	GRYFIŃSKI	GRYFINO	13	76%	3%
144	ZACHODNIOPOMORSKIE	MYŚLIBORSKI	BARLINEK	7	70%	1%
145	ZACHODNIOPOMORSKIE	POLICKI	POLICE	10	83%	1%
146	ZACHODNIOPOMORSKIE	STARGARDZKI	STARGARD	15	75%	1%
147	ZACHODNIOPOMORSKIE	ŚWIDWIŃSKI	ŚWIDWIN	8	66%	1%
148	ZACHODNIOPOMORSKIE	WAŁECKI	WAŁCZ	6	72%	2%
149	ZACHODNIOPOMORSK	KOSZALIN	KOSZALIN	16	74%	2%

	IE					
150	ZACHODNIOPOMORSKIE	SZCZECIN	SZCZECIN	43	69%	1%
151	ZACHODNIOPOMORSKIE	ŚWINOUJŚCIE	ŚWINOUJŚCIE	12	82%	1%

Tytułem komentarza należy wskazać, że w niektórych przypadkach odsetek lokali z dostępem do 3 sieci sięga prawie 90% (Ozimek – 89%, Sopot i Stalowa Wola – 87%, Lubin, Nowa Sarzyna, Radzionków i Gołańcz – 85%).

Jak wskazuje Prezes UKE powyższe obszary gminne charakteryzują się tym, że:

- *„przeciętna liczba aktywnie działających operatorów świadczących detaliczną usługę szerokopasmowego dostępu do Internetu wynosi 17"*;
- *„przeciętny poziom duplikacji sieci wynosi 73,8%"*;
- *„przeciętna dostępność usług to 98,3%"*.

(39.) Jak już wspomniano powyższe obszary (151 obszarów gminnych) stanowią najczęściej gminy miejskie, na których, jak wspomniano, swoją działalność koncentruje Spółka.
Można zatem uznać, że obszar działalności Spółki cechuje się konkurencją infrastrukturalną, gdzie min. 65% lokali ma dostęp do min. trzech różnych operatorów sieci, a tym samym szerokie możliwości w zakresie zmiany dostawcy usług (w tym również z uwzględnieniem dostawców usług VoIP).

<u>Ad. 7) nieproporcjonalność proponowanej regulacji oraz brak zapotrzebowania na dostęp do kabli telekomunikacyjnych Spółki</u>

(40.) Prezes UKE wychodzi z założenia, że odpowiedzią na stwierdzony brak praktyki współpracy przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie dostępu do kabli telekomunikacyjnej powinno być *„ujednolicenie zasad udostępniania infrastruktury telekomunikacyjnej Operatora"* które w założeniu *„ma przyczynić się do uspójnienia terminów, procedur oraz stawek rynkowych związanych z udostępnianiem kabli telekomunikacyjnych w budynkach przez Operatora na rzecz pozostałych przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz jednostkom samorządu terytorialnego. Zastosowanie jednego standardu dla wszystkich przedstawicieli rynku telekomunikacyjnego może znacznie ułatwić dostęp do kabli telekomunikacyjnych pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi"*.

(41.) Nie wiadomo na podstawie czego Prezes UKE uznał, że *„określenie warunków dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej w zakresie kabli telekomunikacyjnych Operatora jest niezbędne w celu zapewnienia skutecznej konkurencji*". Prezes UKE powołuje się w tym zakresie m.in. na pismo Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji z 28 września 2018 r., jednakże nie wskazuje ono w żaden sposób na brak skutecznej konkurencji (Spółka jest członkiem KIGEiT). Nie wiadomo również, do jakiej części rynku odnosi się kwestia rzekomego braku konkurencji (Prezes UKE wspomina po prostu o rynku telekomunikacyjnym).

Teza o braku konkurencji w sposób oczywisty kłóci się z deregulacją (i) rynku rozpoczynania połączeń w sieci Orange Polska S.A., (ii) częściową deregulacją rynku BSA i (iii) częściową deregulacją rynku LLU (o czym będzie mowa w dalszej części stanowiska).

(42.) Prezes UKE wskazał również, że *„Skuteczna konkurencja na rynku występuje wówczas, gdy nie ma podmiotu posiadającego pozycję monopolistyczną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2015 r. sygn. akt VI ACa 881/15), gdy konkurencja jest efektywna (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r. sygn. akt II GSK 902/08) lub też „gdy występuje taki poziom intensywności konkurencji na danym rynku (...), który pozwala stwierdzić, że uzyskiwane są w wystarczającym stopniu korzyści związane z konkurencją między przedsiębiorcami*". Znamienne jest, że Prezes UKE w żaden sposób nie odniósł przedmiotu regulacji, stanu konkurencji do powyższych tez.

(43.) Prezes UKE wskazał również, że *„W przypadku dostępu do kabli telekomunikacyjnych w budynku brak skutecznej konkurencji może nastąpić, gdy przedsiębiorcy nie będą mogli uzyskiwać dostępu do budynków w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz użytkowników końcowych, a więc w sytuacji zwiększenia zapotrzebowania na taki dostęp (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjny z dnia 8 kwietnia 2011 r. sygn. akt VI SA/Wa 2662/10 i Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 r. sygn. akt II GSK 1981/11)*".

Powołane przez Prezesa UKE wyroki w żaden sposób nie korespondują z niniejszym postępowaniem i dostępem do kabli (sprawa dotyczyła decyzji Prezesa UKE zobowiązującej na podstawie art. 43 ust. 2 d. TP Emitel do przygotowania projektu zmiany oferty ramowej).

(44.) Do kwestii proporcjonalności planowanej decyzji Prezes UKE odniósł się wskazując, że *„Kryterium proporcjonalności oznacza, że ustalone w ramach decyzji administracyjnej warunki dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej, muszą być konieczne i odpowiednie, a jednocześnie zastosowane środki muszą być jak najmniej dotkliwe. Potwierdził to Trybunał Sprawiedliwości m.in. w wyroku z dnia 11 lipca 1989 r. w sprawie 265/87: „(...) odpowiednie i konieczne do osiągnięcia celów, których realizacja dopuszczalna jest przy pomocy danej regulacji. Przy czym w razie istnienia kilku odpowiednich środków należy wybrać te, które są najmniej uciążliwe, nadto nałożone obciążenia muszą pozostawać w odpowiednim stosunku do zamierzonych celów". Z powyższego kryterium wynika zakaz stosowania działań władczych ponad potrzebę. W przypadku więc oceny konieczności zastosowania konkretnego środka przez państwa członkowskie trzeba ocenić najpierw, czy nie istnieje dla podobnego stanu faktycznego mniej surowy środek. Ocena konieczności i zakresu działania należy do kompetencji organu, który weryfikuje przesłanki przewidziane w przepisach. Zasada proporcjonalności jest zawsze związana ze specyficznymi i konkurencyjnymi interesami. W odniesieniu do tej zasady należy wskazać, że nie istnieje inna możliwość określenia warunków dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej Operatora niż w drodze decyzji administracyjnej.* ***W ocenie Prezesa UKE, ustalone w decyzji zasady dostępu pomimo, że wpływają na jego prawo własności, to nie są dla niego zbyt dotkliwe i uwzględniają w należytym zakresie jego prawa i interesy***".

(45.) Prezes UKE ograniczył się zasadniczo do postawienia tezy, że decyzja spełnia kryterium proporcjonalności. Jednocześnie, jak wskazano powyżej, Prezes UKE w żaden sposób nie zdiagnozował jakichkolwiek problemów rynkowych (sam brak współpracy nie świadczy o występowaniu problemu). Należy podkreślić, że Prezes UKE dysponuje uprawnieniem do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy Spółką a ew. zainteresowanym dostępem do kabli przedsiębiorcą. Pewien zakres oceny proporcjonalności mógłby zostać dokonany np. poprzez analizę, czy i ew. ile było przypadków, w których Spółka była adresatem wniosku o zapewnienie dostępu w zakresie kabli telekomunikacyjnych. Warto w tym zakresie wspomnieć, że ze sprawozdania z działalności Prezesa UKE za 2017 r. wynika, że w 2017 roku nie wydano żadnej decyzji rozstrzygającej spór dotyczący dostępu do infrastruktury, o którym mowa w art. 139 PT. Z kolei z raportu „Przyszłość inwestycji w sieci gigabitowe. Szanse i zagrożenia regulacyjne dla rozwoju infrastrukturalnych podstaw gospodarki finansowej", sporządzonym na zlecenie Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej w październiku 2018 r. wynika, że w 2018 r. (do chwili sporządzenia raportu) również nie wydano żadnych decyzji z art. 139 PT.

(46.) Powyższe potwierdza zatem tezę o braku jakiegokolwiek zapotrzebowania na dostęp do kabli. Nieproporcjonalność proponowanej regulacji polega zatem na zestawieniu braku popytu na dostęp do kabli telekomunikacyjnych Spółki z jednoczesnym zmuszeniem Spółki do poniesienia kosztów celem zapewnienia gotowości do zapewnienia ewentualnego dostępu. W szczególności dotyczy to konieczności zapewnienia dodatkowych zasobów ludzkich na potrzeby:

- terminowego usuwania awarii;
- terminowego udzielania odpowiedzi na zapytania,
- terminowego udostępnienia kabli telekomunikacyjnych

a więc tych zobowiązań Spółki, za których nienależyte wykonanie przewiduje się karę umowną.

(47.) Jak wspomniano powyżej, nieproporcjonalność środka polega również na kosztowym modelu ustalania opłat za dostęp.

(48.) Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 22) PT Prezes UKE nakłada na podmiot, który nie wypełnia obowiązków lub nie stosuje warunków udostępnienia nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej określonych w decyzji lub w umowie, o których mowa w art. 139 PT karę pieniężną w wysokości 3% przychodu, co dodatkowo wpływa na konieczność zapewnienia niezbędnych zasobów ludzkich na wypadek pojawienia się w przyszłości choćby pojedynczego zapytania.

(49.) Brak jest w projekcie decyzji jakiejkolwiek analizy w zakresie tego, czy istnieje popyt na wykorzystanie kabli Spółki, stąd niemożliwe jest dokonanie jakiejkolwiek oceny proporcjonalności tego rozwiązania. Prezes UKE nie stwierdził bowiem jakichkolwiek barier w tym zakresie. Niezależnie od powyższego już sam fakt braku analizy pod kątem pozycji znaczącej świadczy o braku proporcjonalności środka.

(50.) Szeregu argumentów przemawiających przeciwko proponowanej w ramach niniejszego postępowania decyzji dostarcza sam Prezes UKE w konsultowanej obecnie decyzji dotyczącej hurtowego rynku usługi lokalnego dostępu w stałej lokalizacji, w ramach której przewiduje się deregulację na obszarze 51 gmin. Z projektu wspomnianej decyzji wynika bowiem, że

- *„operatorzy kablowi ograniczają z reguły swój obszar działania wyłącznie do terenów wysoce zurbanizowanych i z uwagi na to brak jest sieci kablowych po*

stronie popytowej na terenach o rzadkiej zabudowie (w tym terenach wiejskich). Po stronie podaży należy zauważyć, że sieci kablowe cechują się także innymi właściwościami niż sieci oparte o skrętkę miedzianą czy światłowód i posiadają inną topologię sieci. z uwagi na odmienną technologię i inny czas wejścia na rynek, sieci kablowe rozwinęły się głównie na terenach wysoko zurbanizowanych i osiedlach mieszkaniowych";

- *„z uwagi na koszty implementacji wątpliwe jest, aby sieci te dynamicznie rozwinęły się w najbliższej przyszłości na terenach o niższej gęstości zaludnienia"*

- *„z uwagi na koszty implementacji wątpliwe jest, aby sieci te dynamicznie rozwinęły się w najbliższej przyszłości na terenach o niższej gęstości zaludnienia"*

- *„Infrastruktura teleinformatyczna operatorów kablowych znajduje się głównie w obszarach silnie zurbanizowanych największych miast i powiela ona częściowo infrastrukturę operatora zasiedziałego w zakresie dostępnych lokali mieszkalnych. Należy jednak zaznaczyć, iż infrastruktura operatorów kablowych skoncentrowana jest głównie na wielorodzinnych blokach mieszkalnych i nie obejmuje zwykle swoim zasięgiem:*
  – budynków biurowych i instytucji publicznych,
  – zabudowy indywidualnej na przedmieściach miast,
  – zabudowy indywidualnej w mniejszych miejscowościach i wsiach".

co oznacza, że kable Spółki dostępne są na tych obszarach, gdzie konkurencja funkcjonuje

(51.) Prezes UKE stwierdził również, że:

- *„wydzielenie indywidualnie używanej części okablowania w sieci kablowej od użytkownika końcowego do najbliższego punktu dystrybucyjnego jest wprawdzie możliwe ale technicznie trudne w realizacji i na dzień dzisiejszy nie jest ekonomicznie opłacalne dla operatora korzystającego"*

- *„W chwili obecnej brak jest jednak potencjalnego zainteresowania operatorów telekomunikacyjnych korzystaniem z usług hurtowych jakie mogłyby być świadczone przez operatorów sieci kablowych, gdyż:*

– specyfika sieci kablowych uniemożliwia odniesienie korzyści skali przez operatora korzystającego w przypadku udostępniania ostatniego odcinka kabla pomiędzy użytkownikiem końcowym a najbliższym koncentratorem,

– operatorzy alternatywni zainwestowali już w dostosowanie się do usług oferowanych przez Orange Polska S.A. W ramach oferty BSA lub LLU i koszt zmiany lub dodania kolejnego dostawcy jest nieuzasadniony ekonomicznie

– sieci kablowe częściowo duplikują infrastrukturę Orange Polska S.A. oferując dostęp jedynie do części gospodarstw domowych na terenie aglomeracji miejskich, głównie budynków wielomieszkaniowych, podczas gdy Orange Polska S.A. obejmuje swoim zasięgiem obszar prawie całego kraju niezależnie od rodzaju miejscowości i typu zabudowy. Jest więc rzeczą mało prawdopodobną, aby operatorzy kablowi obsługiwali znaczną liczbę gospodarstw domowych niedostępnych poprzez sieć operatora zasiedziałego, co uzasadniałoby ewentualne korzystanie z ich sieci,

– w przypadku operatorów sieci kablowych nie występuje efekt skali podobny jak w sieci Orange Polska S.A.,

– abonenci indywidualni posiadający modemy xDSL nie mogą z nich skorzystać w sieciach kablowych"

co oznacza, że w istocie brak jest popytu na dostęp do kabli Spółki, a tym samym tak daleko idąca regulacja jest nieproporcjonalna.

Ad. 8) Sprzeczność z prawem unijnym

(52.) Należy podkreślić, że projektowana decyzja w istocie nakłada na Spółkę szereg obowiązków regulacyjnych, tj.:

1) obowiązek stosowania oferty ramowej,
2) obowiązek stosowania cen opartych o koszty,
3) obowiązek dostępu,
4) obowiązek niedyskryminacji,
5) obowiązek przejrzystości.

(53.) W ocenie Spółki rozwiązanie przewidziane w art. 139 ust. 1a-1c ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, dalej „***PT***") jest niezgodne z art. 12 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w

sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dalej „***Dyrektywa Ramowa***").

(54.) Wspomniany przepis przewiduje bowiem, że:

„1. W przypadku gdy na podstawie przepisów prawa krajowego przedsiębiorstwo udostępniające sieci łączności elektronicznej ma prawo instalowania urządzeń na, nad lub pod własnością publiczną lub prywatną, lub jeżeli może ono korzystać z procedury wywłaszczenia lub z użytkowania nieruchomości, krajowe organy regulacyjne, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, mogą narzucić współużytkowanie tych urządzeń lub tej nieruchomości, w tym budynków, wejść do budynków, okablowania budynków, masztów, anten, wież i innych konstrukcji nośnych, kanałów, przewodów, studzienek, szafek.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby posiadacze praw, o których mowa w ust. 1, współużytkowali urządzenia lub nieruchomości (łącznie z fizyczną kolokacją), lub podjęli środki ułatwiające koordynację robót publicznych w celu ochrony środowiska, zdrowia publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub w celu realizacji założeń planowania przestrzennego i wyłącznie po upływie odpowiedniego terminu wyznaczonego na przeprowadzenie konsultacji społecznych, podczas których wszystkie zainteresowane strony mogą przedstawić swoje stanowisko. Takie współużytkowanie lub działania koordynacyjne mogą wiązać się z ustanowieniem zasad dotyczących podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości.

3. Państwa członkowskie gwarantują, że organy krajowe, po odpowiednim okresie konsultacji publicznych, w czasie którego wszystkim zainteresowanym stronom daje się możliwość przedstawienia swoich stanowisk, są również uprawnione do nałożenia obowiązku związanego z udostępnianiem okablowania wewnątrz budynków lub okablowania na odcinku do pierwszego punktu koncentracji lub dystrybucji, jeżeli znajduje się on poza budynkiem, na posiadacza praw, o których mowa w ust. 1, lub na właściciela takiego okablowania, jeżeli jest to uzasadnione na tej podstawie, że powielanie takiej infrastruktury byłoby niewydajne ekonomicznie lub fizycznie niewykonalne. Tego typu ustalenia dotyczące współużytkowania lub koordynacji mogą obejmować przepisy dotyczące rozkładania kosztów

<u>współużytkowania urządzeń lub nieruchomości dostosowane w razie potrzeby do stopnia ryzyka.</u>

4. Państwa członkowskie zapewniają, że właściwe organy krajowe mogą zwracać się do przedsiębiorstw o dostarczanie koniecznych informacji umożliwiających tym organom wraz z krajowymi organami regulacyjnymi ustanowienie szczegółowego wykazu rodzaju, dostępności i lokalizacji urządzeń, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnienia go zainteresowanym stronom.

5. Środki podjęte przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z niniejszym artykułem są obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne. W razie potrzeby realizację tych środków koordynują organy lokalne."

(55.) Z art. 12 Dyrektywy Ramowej **<u>nie wynika kompetencja krajowych organów regulacyjnych do nakładania na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków stosowania oferty ramowej</u>**.

(56.) Wymienione wyżej obowiązki wynikają zasadniczo z prawa unijnego, odpowiednio art. 5, 9 ust. 1, 10, 13 oraz 9 ust. 2 Dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dalej „***Dyrektywa o Dostępie***").

Obowiązki te jednak, z wyłączeniem obowiązku dostępu, mogą być nakładane po przeprowadzeniu analizy rynku i stwierdzenia znaczącej pozycji rynkowej danego podmiotu (art. 9 ust. 2 Dyrektywy o Dostępie).

Zgodnie z art. 9 ust. 3 Dyrektywy o Dostępie:

„Nie naruszając:
– przepisów art. 5 ust. 1 oraz art. 6,
– przepisów art. 12 oraz 13 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), wymogu nr 7 z części B Załącznika do dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach), stosowanego na mocy art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, oraz art. 27, 28 i 30 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej), a także stosownych przepisów dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) 25 , które nakładają obowiązki na przedsiębiorstwa inne aniżeli te, które zostały wskazane jako posiadające znaczącą pozycję rynkową, albo

– zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego,
krajowe organy regulacyjne nie będą nakładały obowiązków określonych w art. 9-13 na operatorów, którzy nie zostali wskazani zgodnie z ust. 2".

(57.) Analogiczne rozwiązania przewiduje PT. Zgodnie z art. 21 ust. 1 PT *„Prezes UKE przeprowadza analizę rynku w zakresie wyrobów i usług telekomunikacyjnych"*. Zgodnie z art. 22 ust. 1 PT:

„Po przeprowadzeniu analizy, o której mowa w art. 21 ust. 1, Prezes UKE przeprowadza postępowanie w celu:
1) określenia rynku właściwego, zgodnie z prawem konkurencji, uwzględniając uwarunkowania krajowe oraz w największym możliwie stopniu zalecenie Komisji i wytyczne, o których mowa w art. 19 ust. 3, w zakresie wyrobów i usług telekomunikacyjnych, zwanego dalej "rynkiem właściwym";
2) ustalenia, czy na rynku właściwym występuje przedsiębiorca telekomunikacyjny o znaczącej pozycji rynkowej lub przedsiębiorcy telekomunikacyjni zajmujący kolektywną pozycję znaczącą;
3) wyznaczenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o znaczącej pozycji rynkowej lub przedsiębiorców telekomunikacyjnych zajmujących kolektywną pozycję znaczącą, w przypadku stwierdzenia, że na rynku właściwym nie występuje skuteczna konkurencja oraz nałożenia na tego przedsiębiorcę lub przedsiębiorców telekomunikacyjnych zajmujących kolektywną pozycję znaczącą obowiązków regulacyjnych;
4) utrzymania, zmiany albo uchylenia obowiązków regulacyjnych nałożonych ***na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego o znaczącej pozycji rynkowej*** *lub przedsiębiorców telekomunikacyjnych zajmujących kolektywną pozycję znaczącą przed przeprowadzeniem analizy rynku".*

(58.) Podobnie przepisy dotyczące poszczególnych obowiązków regulacyjnych (art. 34, 36, 37, 40 i 42 PT) przewidują, że *„Prezes UKE może, zgodnie z przesłankami, o których mowa w art. 24 pkt 2 lit. a, w drodze decyzji, nałożyć na operatora o znaczącej pozycji rynkowej obowiązek...".*

(59.) Powyższe potwierdza jednoznacznie, że **obowiązki takie jak przejrzystość, niedyskryminacja, stosowanie oferty ramowej i kontrola cenowa mogą być nałożone dopiero po przeprowadzeniu analizy rynku i ustaleniu znaczącej pozycji rynkowej danego podmiotu**.

(60.) Warto odwołać się również do motywu 14 preambuły Dyrektywy o Dostępie, zgodnie z którym ***„Jedynie wyjątkowo, w związku z koniecznością wypełnienia zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych lub prawa wspólnotowego, stosowne może być nałożenie wymogów dotyczących dostępu lub wzajemnych połączeń na wszystkie podmioty uczestniczące w rynku, tak jak jest to obecnie w przypadku systemów warunkowego dostępu w usługach telewizji cyfrowej***".

(61.) Uwzględniając zatem rozwiązania przyjęte w Dyrektywie, Dyrektywie Ramowej oraz Dyrektywie o Dostępie, należy uznać, że **nałożenie na Spółkę obowiązków takich, jak te, przyjęte w zaskarżonej decyzji, musiało być poprzedzone analizą rynku oraz stwierdzeniem pozycji znaczącej Spółki**.

(62.) W świetle powyższego bez przeprowadzenia analizy rynku i stwierdzenia pozycji znaczącej Spółki Prezes UKE nie może nałożyć ww. obowiązków.

(63.) Nawet jednak gdyby przyjąć pogląd przeciwny (tj., że w istocie Prezes UKE taki rynek zdefiniował i stwierdził pozycję znaczącą Spółki na tym rynku), to należy zwrócić uwagę na następującą kwestię, pozostającą w związku z omawianym zarzutem.
Zgodnie z art. 7 ust. 4 Dyrektywy Ramowej przewiduje się dodatkowe uprawnienia Komisji Europejskiej w sytuacji, w której definiuje się rynek inny od tych, które zostały zdefiniowane w zaleceniu Komisji Europejskiej lub podejmuje się decyzję o wskazaniu lub niewskazaniu przedsiębiorstwa jako posiadającego, samodzielnie albo łącznie z innymi, znaczącą pozycję rynkową. Komisja Europejska może w tych przypadkach wstrzymać zastosowanie takiego środka na dwa miesiące i w tym terminie wydać decyzję zobowiązującą krajowy organ regulacyjny do wycofania takiego środka lub wycofać zastrzeżenia.

(64.) Zdaniem Spółki niezbędne jest zatem dokonanie stosownej analizy w powyższym zakresie, a także przeanalizowanie potencjalnego wpływu na stosunki handlowe między państwami członkowskimi.

(65.) Zasadniczo projekt decyzji jest środkiem regulacyjnym o charakterze ex ante. Nakładanie tak daleko idących obowiązków przy jednoczesnym braku stwierdzenia jakichkolwiek problemów, niewątpliwie kłóci się z kierunkiem sektorowego prawa unijnego. W tym zakresie Spółka odwołuje się do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności

elektronicznej. Choć nie upłynął jeszcze termin na jej transpozycję, to ww. dyrektywa nie może być uznana za irrelewantną.

(66.) Jak wynika z motywu 28 ww. dyrektywy *„**Konieczne jest stosowanie odpowiednich zachęt do inwestowania w nowe sieci o bardzo dużej przepustowości**, które sprzyjają innowacjom w dziedzinie usług internetowych bogatych w treści oraz będą wzmacniały międzynarodową konkurencyjność Unii. Sieci takie mają olbrzymi potencjał w zakresie dostarczania korzyści konsumentom i przedsiębiorstwom w całej Unii. **Kluczowe znaczenie ma zatem promowanie zrównoważonych inwestycji w rozwój tych nowych sieci**, a **jednocześnie ochrona konkurencji** (jako że na poziomie infrastruktury utrzymują się ograniczenia i bariery) i zapewnianie konsumentom większego wyboru dzięki spójności i przewidywalności regulacyjnej"*.

(67.) Proponowana regulacja będzie wpłynie niekorzystnie na inwestycje, ponieważ część podmiotów zrezygnuje z inwestycji z uwagi na możliwość skorzystania z cudzej infrastruktury, a druga grupa będzie obawiać się inwestycji z uwagi na konieczność udostępniania nowobudowanej infrastruktury. Jednocześnie nie można powołać się na ochronę konkurencji, gdyż Spółka działa co do zasady na obszarach, gdzie taka konkurencja już występuje.

(68.) Z motywu 29 preambuły wynika, że celem dyrektywy jest stopniowe zmniejszanie zakresu szczególnych regulacji sektorowych ex ante w miarę rozwoju konkurencji na rynku, aby zapewnić, by łączność elektroniczna podlegała wyłącznie prawu konkurencji. Ustawodawca unijny wskazał, że w ostatnich latach rynki *łączności* elektronicznej wykazały się silną dynamiką konkurencyjną, **istotne jest, aby obowiązki regulacyjne ex ante były nakładane tylko wtedy, gdy na przedmiotowych rynkach nie występuje skuteczna i zrównoważona konkurencja**. Celem wszelkich interwencji regulacyjnych ex ante jest uzyskanie korzyści dla użytkowników końcowych dzięki zapewnieniu efektywnej i trwałej konkurencyjności rynków detalicznych. **Obowiązki na poziomie hurtowym powinny być nakładane, jeżeli brak tych obowiązków mógłby spowodować, że jeden lub więcej rynków detalicznych nie stanie się rzeczywiście konkurencyjny**. (analogicznie w preambule zmieniającej Dyrektywę Ramową wskazano, że *„Celem jest stopniowe zmniejszanie zakresu szczególnych regulacji sektorowych ex ante w miarę rozwoju konkurencji na rynku, aby doprowadzić do stanu, w którym łączność elektroniczna będzie podlegała wyłącznie prawu konkurencji. Zważywszy na fakt, że w ostatnich latach rynki łączności elektronicznej wykazały się silną dynamiką konkurencyjną, istotne jest, aby*

obowiązki regulacyjne ex ante były nakładane tylko wtedy, gdy nie występuje skuteczna i zrównoważona konkurencja").

(69.) Podkreśla się natomiast w dyrektywie (motyw 105), że „*Konieczne jest zwiększenie uprawnień państw członkowskich w odniesieniu do* ***posiadaczy praw drogi****, aby zapewnić wprowadzanie lub uruchamianie nowych sieci w sposób sprawiedliwy, skuteczny oraz odpowiedzialny wobec środowiska naturalnego, niezależnie od jakiegokolwiek obowiązku przedsiębiorstwa, wyznaczonego jako posiadającego znaczącą pozycję rynkową w zakresie zapewniania dostępu do jego sieci* łączności *elektronicznej.* ***Poprawa współużytkowania urządzeń może obniżyć koszt środowiskowy związany z rozmieszczaniem infrastruktury łączności elektronicznej i służyć zdrowiu publicznemu i bezpieczeństwu publicznemu oraz pomóc w realizacji celów w zakresie planowania przestrzennego".*** W przypadku okablowania budynkowego trudno powołać się na kwestię obniżania kosztów środowiskowych czy pozytywne skutku dla zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, czy też planowania przestrzennego.

(70.) W kontekście obowiązków związanych z udostępnianiem infrastruktury wskazano jeszcze, że „***takie obowiązki mogą w niektórych przypadkach być uciążliwe, mogą zniechęcać do inwestycji oraz mieć niepożądany efekt w postaci umacniania pozycji dominujących graczy, powinno się je nakładać tylko wówczas, jeśli jest to uzasadnione i proporcjonalne do realizacji celu zapewnienia zrównoważonej konkurencji na właściwych rynkach****. Sam fakt, że istnieje już więcej niż jedna taka infrastruktura, nie powinien być interpretowany jako dowód, że jej aktywa są odtwarzalne. W razie potrzeby w połączeniu z takimi obowiązkami w zakresie dostępu przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość powołania się również na obowiązki w zakresie udzielenia dostępu do infrastruktury technicznej na podstawie dyrektywy 2014/61/UE. Wszelkie obowiązki nakładane przez krajowy organ regulacyjny na mocy niniejszej dyrektywy oraz decyzje podejmowane przez inne właściwe organy na podstawie dyrektywy 2014/61/UE w celu zapewnienia dostępu do wewnętrznej infrastruktury technicznej lub infrastruktury technicznej na odcinku do punktu dostępu powinny być spójne*".

(71.) Powyższe potwierdza argumentację Spółki odwołującą się do negatywnych skutków proponowanej regulacji dla skłonności inwestycyjnych Spółki.

Ad. 9) Dostęp do budynków wielorodzinnych

(72.) Zgodnie z pkt I projektu decyzji jej przedmiotem jest określenie warunków dostępu w zakresie *„kabli telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych - w rozumieniu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie"*.

(73.) Oznacza to, że decyzja nie dotyczy domów jednorodzinnych.

(74.) Należy przy tym zastrzec, że ww. rozporządzenie nie definiuje budynków wielorodzinnych.

(75.) Wątpliwości budzi jednak to, że narzędzie służące wyliczeniu opłat przewiduje również domy jednorodzinne (?).

Ad. 10) Dostęp jedynie do części kabli w przypadku technologii HFC

(76.) Spółka zwraca również uwagę na uwarunkowania technologiczne związane z dostępem do kabli w przypadku technologii HFC.

(77.) Zgodnie z przewidzianą w warunkach dostępu definicją kabla telekomunikacyjnego jest to *„kabel w budynku aż do zlokalizowanego w budynku lub poza nim punktu jego połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, za pośrednictwem którego są lub mogą być świadczone usługi telekomunikacyjne (w tym także kabel niedoprowadzony do lokalu Abonenta)"*.

(78.) W przypadku technologii HFC możliwość udostępnienia dotyczy wyłącznie odcinka od lokalu abonenckiego do najbliższej skrzynki (tzw. skrzynka TAP), znajdującej się najczęściej w danym pionie w budynku wielorodzinnym. Powyższe wynika z braku możliwości współdzielenia kabla na dalszym odcinku.

Spółka przyjmuje, że ww. podejście jest zgodne z definicją kabla telekomunikacyjnego.

Ad. 11) Uwagi dotyczące załącznika nr 1 do projektu decyzji

(79.) Bez uszczerbku dla argumentacji podważającej zasadność wydania decyzji w przedmiocie ustalenia warunków dostępu co do zasady, poniżej przedstawimy również niektóre uwagi dotyczące szczegółowych zasad zapewniania dostępu, wynikających z załącznika nr 1 do projektu decyzji.

1) **<u>Kwestia dot. zaległości finansowych</u>**

(80.) Spółka zwraca uwagę na brak uprawnień Spółki w sytuacji, w której operator korzystający zalega z opłatami za dostęp.

(81.) Zgodnie z Ofertą SOR Orange Polska S.A. może wypowiedzieć umowę w sytuacji gdy *„druga Strona umowy zalega z płatnościami wynikającymi z Umowy o Dostępie za 1 (jeden) okres rozliczeniowy i nie uiściła należności w dodatkowym terminie 14 (czternastu) dni od dnia doręczenia jej pisemnego wezwania do zapłaty – okres wypowiedzenia wynosi 30 (trzydzieści) dni, licząc od daty upływu ww. 14 (czternasto) dniowego terminu. Rozpoczęcie biegu terminu wypowiedzenia następuje dopiero po upływnie dodatkowego 14 (czternasto) dniowego terminu do zapłaty*".

(82.) Dodatkowo uprawnienie to przysługuje, gdy *„PT będący Stroną tej umowy, nie uzupełnił, nie przedłużył albo nie dostarczył nowej Gwarancji Bankowej (albo Rezerwy Gwarancyjnej albo oświadczenia o dobrowolnym poddaniu się egzekucji) w terminie 7 (siedmiu) dni od otrzymania od OPL dodatkowego pisemnego wezwania – okres wypowiedzenia wynosi 30 (trzydzieści) dni, licząc od dnia upływu 7 (siedmio) -dniowego terminu. Rozpoczęcie biegu terminu wypowiedzenia następuje dopiero po upływnie dodatkowego 7 (siedmio) - dniowego terminu do dokonania odpowiedniej czynności, o której mowa w zdaniu pierwszym*".

(83.) Analogiczne uprawnienie przewidziane jest również w przypadku ustalonych przez Prezesa UKE warunków dostępu do kanalizacji kablowej MMP.

(84.) Brak uprawnień Spółki w tym zakresie pozbawia ją jakichkolwiek instrumentów dyscyplinujących potencjalnych operatorów korzystających w przypadku braku płatności.

(85.) W związku z powyższym wnosimy o uzupełnienie ewentualnej decyzji o analogiczne postanowienia jak w wyżej wskazanych punktach.

2) **Brak opłat jednorazowych**

(86.) Szczególne wątpliwości budzi **brak opłaty jednorazowej za udostępnienie kabla telekomunikacyjnego oraz deaktywację usługi**.

(87.) Spółka zwraca uwagę na to, że w przypadku usługi LLU taka opłata jest przewidziana (w przypadku światłowodów wynosi 236,94 zł a w przypadku pozostałych pętli nieaktywnych – 143,83 zł).

(88.) Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla pozbawienia Spółki możliwości pobierania opłaty jednorazowej.

(89.) Należy podkreślić, że Spółka wykonuje analogiczny zakres czynności związanych z udostepnieniem kabla telekomunikacyjnego co Orange Polska S.A. w przypadku uwolnienia pętli.

(90.) Analogicznie należy uwzględnić opłatę za dezaktywację dostępu, co również wymaga przeprowadzenia odpowiednich czynności (do rozważenia, czy w tym zakresie nie uwzględnić po prostu dwukrotnie wyższej opłaty za uruchomienie).

3) **Wysokość opłat za nadzór**

(91.) Spółka nie znajduje podstaw do ustalenia wysokości opłat za nadzór zgodnie z wysokością opłat przewidzianych w Ofercie SOR.

(92.) Takie podejście nie zapewnia Spółce możliwości odzyskania ponoszonych kosztów. Z uwagi na znacznie mniejszą skalę działalności MMP ponosi ona bowiem większe koszty jednostkowe niż Orange Polska S.A. Przepis art. 139 PT nie daje również podstaw do stosowania metody benchmarkowej.

4) **Zwolnienie z opłat w przypadku samodzielnego usunięcia awarii**

(93.) Zgodnie z projektem załącznika nr 1 do decyzji, w sytuacji, gdy Spółka nie będzie miała wystarczających zasobów technicznych lub personalnych do usunięcia awarii albo wykonanie tych czynności będzie nieopłacalne dla Spółki ze względów ekonomicznych jest on zobowiązany na wniosek operatora korzystającego do niezwłocznego zezwolenia mu na usunięcie awarii we własnym zakresie. W takiej sytuacji operator korzystający jest zwolniony z obowiązku uiszczania czynszu za dany kabel przez kres 3 lat (o ile usunie samodzielnie awarię).

(94.) Spółka oponuje przeciwko proponowanemu rozwiązaniu.

(95.) Należy podkreślić, że warunki dostępu przewidują karę umowną za opóźnienie w usunięciu awarii. Analogicznej regulacji nie są przewidziane np. w Ofercie SOR.

(96.) W ocenie Spółki możliwość samodzielnej naprawy należy a limine odrzucić. Taka praktyka nie jest stosowana w przypadku analogicznych usług. Można w tym zakresie rozważyć jedynie możliwość sfinansowania usunięcia awarii w sytuacji, gdy koszty jej usunięcia są dla Spółki zbyt wysokie.

5) Dostęp do niedoprowadzonego kabla telekomunikacyjnego

(97.) Wątpliwości budzą postanowienia dotyczące tzw. niedoprowadzonych kabli.

(98.) Jak wynika z uzasadnienia projektowanej decyzji *„**Odnosząc się do objęcia zakresem definicji Kabla telekomunikacyjnego także kabli niedoprowadzonych do lokalu Abonenta, Prezes UKE wskazuje, że w jego ocenie, dostęp o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2 i 3 Pt obejmuje także takie kable.** Nie ulega wątpliwości, że **zapewnienie dostępu, o którym mowa w art. 139 ust. 1 Pt nie może powodować po stronie udostępniającego konieczności podjęcia działań inwestycyjnych**, tj. rozbudowy elementów mających być przedmiotem dostępu, jednak, jak trafnie wskazuje S. Piątek, **może wymagać zmian w sposobie ich zagospodarowania**. Ponadto w art. 139 ust. 1 pkt 2 Pt ustawodawca nie wskazał precyzyjnie miejsca położenia kabla telekomunikacyjnego, co przemawia za uznaniem, że przedmiotem dostępu na podstawie tego przepisu może być także kabel, który biegnie od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, ale nie został jeszcze ułożony w kanalizacji telekomunikacyjnej budynku. Kabel położony w budynku, od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną należy także uznać za element instalacji*

telekomunikacyjnej budynku. Funkcją instalacji telekomunikacyjnej budynku jest zapewnienie użytkownikom dostępu do usług telekomunikacyjnych, a taki kabel może być do tego w każdej chwili wykorzystany, bez konieczności prowadzenia działań inwestycyjnych. Celem nałożenia przez ustawodawcę obowiązku udostępniania infrastruktury telekomunikacyjnej jest m. in. uniknięcie jej dublowania. Sprzeczna z tym celem byłaby sytuacja, w której udostępnieniu nie podlega kabel, który biegnie od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną i w każdej chwili może zostać doprowadzony do gniazdka abonenckiego. Niewątpliwie położenie w takiej sytuacji nowego kabla byłoby nieuzasadnione. Wobec powyższych argumentów należy uznać, że przedmiotem decyzji Prezesa UKE wydanej na podstawie art. 139 ust. 1b Pt mogą być kable telekomunikacyjne niedoprowadzone do gniazdka abonenckiego".

(99.) Same warunki dostępu w żaden sposób nie precyzują warunków związanych z udostepnieniem niedoprowadzonego kabla.

(100.) Niezależnie od wątpliwości związanych z podstawą prawna do nałożenia takiego obowiązku (jak słusznie zauważył Prezes UKE brak jest uprawnienia do zobowiązania Spółki do jakichkolwiek nakładów inwestycyjnych związanych z zapewnieniem dostępu) należy również zwrócić uwagę, że nawet gdyby przyjąć taki obowiązek za prawnie uzasadniony, to niezbędne jest uwzględnienie takiej możliwości w opłatach pobieranych przez Spółkę, z uwagi na konieczność wykonania dodatkowych prac.

6) Terminy w procesie udostępnienia

(101.) Spółka zwraca uwagę na brak możliwości spełnienia wymogów w zakresie terminów przewidzianych w procesie poprzedzającym dostęp (od złożenia zapytania do realizacji).

(102.) Z uwagi na skalę działalności oraz różnice w zakresie poszczególnych obszarów niezbędna jest odpowiednia elastyczność procesu w tym zakresie.

(103.) W związku z powyższym Spółka wnosi o zmianę postanowień dot. procesu poprzez uwzględnienie propozycji Spółki, zgodnie z załącznikiem do pisma z 12 września 2018 r.

7) Uwzględnienie planów biznesowych

(104.) W ocenie Spółki warunki dostępu powinny również uwzględniać odpowiednie zdefiniowanie tzw. wolnych zasobów, tj. tych kabli, które w przypadku braku przeszkód technicznych mogą być udostępnione.

(105.) W szczególności chodzi tutaj o uwzględnienie planów biznesowych Spółki. Dla przykładu, należy uwzględnić sytuację, w której Spółka dokonuje inwestycji na terenie danej nieruchomości, budując instalację telekomunikacyjną a jeszcze przed rozpoczęciem działań marketingowych może być zobowiązana do udostępnienia nowowybudowanej infrastruktury swojemu konkurentowi. Analogiczne rozwiązania dotyczące infrastruktury OPL (w zakresie słupów, wież, masztów i powierzchni) przewiduje Oferta SOR zakreślając 12 miesięczny termin dla tzw. planów biznesowych.

(106.) W tym zakresie Spółka wnosi o uwzględnienie propozycji przedstawionej w piśmie z 12 września 2018 r.

PREZES ZARZĄDU
Andrzej Rogowski